

Arrest

nr. 130 351 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 31 december 2011 het Rijk binnenkwam, diende op 11 januari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 16 februari 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 82 383 van 4 juni 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 6 juni 2012 diende verzoeker, samen met zijn toenmalige echtgenote en kinderen, een aanvraag in om – gelet op de medische problemen van zijn toenmalige echtgenote –, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Via een op 5 juli 2012 gedateerd schrijven diende verzoeker, opnieuw samen met zijn toenmalige echtgenote en kinderen, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Op 29 oktober 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam dezelfde dag de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 maart 2013 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker en zijn toenmalige gezinsleden om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 15 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker en zijn toenmalige gezinsleden om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Via een op 27 december 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 februari 2014 de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.11 Op 26 februari 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 28 mei 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [A.A.]

[...]

Nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 03.06.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 03.06.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 27.12.2013."

Dit is de bestreden beslissing.

1.12. Verzoeker diende, via een op 5 juni 2014 gedateerd schrijven, een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert gespreid over vier middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 7, 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 5 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van fair play, en van de rechten van verdediging.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"De bestreden beslissingen ontberen elke draagkrachtige motivering.

Het inreisverbod wordt gemotiveerd als volgt:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980 is de termijn van het inreisverbod 3 jaar.

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 03.06.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag art. 9 Bis ingediend op 27.12.2013.

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer gebleken is dat verzoeker afkomstig is van Armenië en blijkens de voorgelegde stukken zijn veiligheid daar geenszins kan gegarandeerd worden, wel integendeel, waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is en is ten aanzien van de persoon van verzoeker en zovelen van hun volksgenoten, die onderworpen werden aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord[t] met enkele verwijzing naar een wettelijke bepaling, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen rekening houdend met alle relevante elementen, temeer deze uitermate verstrekende gevolgen heeft voor verzoekers.

In de bestreden beslissingen werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

- er werd door verzoeker samen met zijn partner een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend, en op datum van het inreisverbod werd hieromtrent nog geen definitieve beslissing genomen (er is hieromtrent verlenging van termijn aan de orde).

Door verwerende partij werd het engagement aangegaan om geen bevel te betekenen als er een procedure wettelijke samenwoning nog bezig is.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat het één en ander ten zeerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, dan wel een reisverbod;

In casu dient vastgesteld dat er geen definitieve beslissing was genomen betreffende de aanvraag tot wettelijke samenwoning.

- door verzoeker is tevens een art. 9 BIS VW ingediend. Er was de afwijzing van een vorige aanvraag wegens het niet vervullen der documentaire voorwaarden doch thans is een nieuwe aanvraag ingediend die thans wel voldoet aan alle voorwaarden.

In toepassing van art. 9 BIS VW en de beginselen van behoorlijk bestuur mag van verwerende partij verwacht worden dat er ondertussen inreisverbod wordt betekend, vooraleer hieromtrent uitspraak is gedaan.

Een antwoord op deze aanvraag dient afgewacht te worden vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten of zelfs een inreisverbod kan worden betekend.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 BIS VW en art. 9 TER VW.

[...]

In Armenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

De situatie in beide landen is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus regio.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat er sprake was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zonder zich te bekommeren over de gevolgen van de beslissing voor verzoekers zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zonder rekening te houden met, en te motiveren omtrent alle overige relevante elementen, zo ondermeer de situatie in het geboorteland van verzoeker.

[...]

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Armenië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop terroristische aanslagen gebeuren, en ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Het schendt de regels der fair play om nog voor er definitieve beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van humanitaire regularisatie nu vlug een inreisverbod.

Verzoeker dreigt thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie, reeds uitgewezen te zijn.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een definitieve uitspraak tot legaal verblijf op basis van humanitaire regularisatie, procedure die thans hangende zijn, aangezien verzoeker uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk zijn uitwerking dient te verliezen.

[...]

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Armenië er een is van geweld met aanslagen, gevechten, ontvoeringen en verdwijningen, folteringen van politieke tegenstanders.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een inreisverbod er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van inreisverbod maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoekers.”

3.2.1. In de mate dat het de bedoeling is van verzoeker om aan te voeren dat de formele motiveringsplicht werd geschonden merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig is aangezien hij afkomstig is uit Armenië en dat zijn veiligheid in dat land niet kan worden gegarandeerd. Hij gaat met zijn uiteenzetting evenwel voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissing op zich hem niet verplicht naar Armenië terug te keren, doch hem slechts de toegang ontzegt tot het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Er moet tevens op worden gewezen dat voorafgaand aan de afgifte van de in voorliggende zaak bestreden beslissing reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij – in tegenstelling tot wat hij voorhoudt – geen nieuwe dienstige stukken aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er een reëel risico bestaat dat hij alsnog nood heeft aan een beschermingsstatus, zodat hieromtrent geen formele motivering meer vereist was.

Waar verzoeker stelt dat verweerder geen rekening hield met zijn aanvraag om zijn wettelijke samenwoning te laten acteren kan de Raad slechts vaststellen dat uit de hem voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing nam niet langer samenwoonde met L.J., de vrouw met wie hij initieel aangaf een relatie te hebben en met wie hij een verklaring tot wettelijke samenwoning stelde te willen afleggen. Er kan dan ook bezwaarlijk worden verwacht dat verweerder rekening zou houden met een reeds beëindigde samenwoning. Verzoeker bewijst daarnaast niet dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen reeds enig initiatief nam om zijn relatie met een andere vrouw te laten registreren. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het feit dat hij te kennen gaf een verklaring tot wettelijke samenwoning met een in België verblijvende vrouw te willen afleggen door verweerder bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod had dienen te worden betrokken.

Er moet ook worden geduid dat het feit dat verzoeker een tweede aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd verweerder niet verhinderde om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te nemen. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan trouwens worden afgeleid dat verweerder duidelijk rekening heeft gehouden met deze aanvraag om machtiging tot verblijf. Hij heeft immers aangegeven dat hij het feit dat verzoeker deze aanvraag indiende beschouwt als een aanwijzing dat verzoeker geen gevolg wenst te geven aan de terugkeerverplichting waaraan hij dient te voldoen en hij heeft voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een beslissing inzake de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf genomen.

Aangezien verzoeker zijn derde aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd pas indiende op 26 juni 2014 kon verweerder uiteraard in de bestreden beslissing – die op 26 februari 2014 werd genomen – geen overwegingen opnemen omtrent deze aanvraag.

Daarnaast moet nog worden benadrukt dat aangezien de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod geen antwoord vormt op een asielaanvraag in deze beslissing uiteraard niet moet worden uiteengezet waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Verzoeker maakt met zijn beschouwingen niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig is.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling laat verweerder toe een inreisverbod van maximum drie jaar aan een vreemdeling op te leggen indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Het staat niet ter discussie dat verweerder op 15 mei 2013 de beslissing nam tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker en dat verzoeker geen gevolg gaf aan dit bevel dat hem nochtans rechtsgeldig werd betekend.

Verzoeker licht toe van oordeel te zijn dat verweerder alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling te betekenen dient na te gaan of de situatie in het land van herkomst van deze vreemdeling een terugkeer wel toelaat. De bestreden beslissing is echter geen bevel om het grondgebied te verlaten, zodat zijn uiteenzetting niet dienstig is.

Met betrekking tot de grief van verzoeker dat verweerder een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod nam vooraleer een beslissing te nemen inzake zijn aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd moet worden herhaald dat verweerder verzoekers tweede aanvraag om, in toepassing van voormelde wetsbepaling, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk verklaarde alvorens de in casu bestreden beslissing te nemen en dat verweerder op 26 februari 2014 nog geen kennis kon hebben van een aanvraag om machtiging tot verblijf die pas vier maanden later werd ingediend.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beschouwingen van verzoeker laten in voorliggende zaak niet toe te concluderen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.4. Door te stellen dat hij vier maanden nadat de bestreden beslissing werd genomen nog een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf indiende toont verzoeker verder geenszins aan dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, de verkrijging van een recht zou hebben bemoeilijkt en het beginsel van de fair play zou hebben miskend.

De Raad wijst er ook op dat verweerder, alvorens de in casu bestreden beslissing te nemen, eerst al de door verzoeker ingediende verblijfsaanvragen behandelde en hij dus niet kan voorhouden dat verweerder het beginsel van de fair play miskende door voorbij te gaan aan deze aanvragen.

3.2.5. Ook de schending van enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

3.2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers kritiek geen betrekking heeft op de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en dus niet nuttig is.

3.2.7. Nu de bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dit artikel in casu ook niet van toepassing is kan evenmin een schending van deze wetbepaling kan worden vastgesteld.

3.2.8. Verzoeker laat verder na op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Dit onderdeel van zijn middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

3.2.9. De Raad moet er ook op wijzen dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.2.10. Verzoeker – ten aanzien van wie reeds een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen – brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij actueel een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en hij maakt evenmin aannemelijk dat zijn recht op vrijheid en veiligheid ingevolge deze beslissing in het gedrang komt. Hij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat er in Armenië mensenrechtenschendingen plaatsvinden, theoretische beschouwingen inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, de verwijzing naar rechtspraak omtrent de toestand in de Kaukasus uit een ver verleden, de vage bemerking dat er met alle relevante elementen rekening moet worden gehouden en – zonder evenwel enig stuk aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij een gezondheidsprobleem heeft – de mededeling dat zijn medische toestand niet werd onderzocht.

Een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM blijkt niet.

3.2.11. Artikel 13 van het EVRM kan voorts, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt en verzoeker laat ook na te verduidelijken hoe uit het feit dat nationale rechters een onafhankelijk en doorgedreven onderzoek dienen te doen inzake mogelijke schendingen van artikel 3 van het EVRM zou kunnen worden afgeleid dat verweerder artikel 3 iuncto artikel 13 van deze verdragsbepaling heeft geschonden.

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK